

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/453/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112206046
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3112206046.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci žalobkyne F., zastúpenej V. proti žalovanému W., zastúpenému Q., za účasti vedľajšieho účastníka N., o zaplatenie 6.610,33 Eur s prísl., na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 6. mája 2013, č.k. 14C/41/2012-111, takto N.

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 6.610,33 Eur s úrokom z omeškania 9 % ročne od 01.02.2012 do zaplatenia titulom náhrady škody, zamietol. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 415, § 417 ods. 1, 2, § 420, § 441, § 442, § 444 Občianskeho zákonníka, § 9a ods. 2, 3, 4 zákona č. 135/1961 Z. z. a § 12 ods. 2, 4, 5 vyhlášky č. 35/1984 Zb. Konštatoval, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že žalovaný je zodpovedný za úraz, ktorý sa jej nepozornosťou prihodil. Vychádzal z výsledkov vykonaného dokazovania, že žalobkyňa dňa 16.03.2009 zakopla na chodníku, spadla a utrpela úraz pravej ruky. Nemal za sporné, že uvedený chodník s mriežkou sa nachádza na parc. č. XXX/X v k.ú. G., zapísanej na LV č. X v k.ú. N. a je majetkom žalovaného. Svedeckými výpoveďami W. W., W. Z. a W. N. mal za preukázané, že s mriežkou na chodníku, kde malo dôjsť k úrazu žalobkyne, mal byť problém, spočívajúci v tom, že mriežka na ceste, vyúsťujúca na chodník, sa poškodila pri prejazde autami, ktoré obchádzali diery v ceste po chodníku a toto malo za následok, že mriežka na chodníku sa vysúvala pri prejazde zo svojho miesta von. Poukázal na to, že svedkyňa Z. vypovedala zhodne so svedkom W., že uvedený problém s mriežkou bol dlhodobý, obaja svedkovia rebrá z mriežky dávali do jarku viackrát naspäť, čiže mriežka bola raz v poriadku a raz nie. Mriežka bola podľa svedeckých výpovedí vysunutá viditeľne a bolo preukázané, že žalobkyňa chodila pred úrazom k obom svedkom nakupovať a používala túto cestu po dobu 3 rokov. Svedok W. N. vypovedal, že opravu mriežky urgoval v skutočnosti len raz a bolo to promptne opravené asi do týždňa. V danom prípade mal súd prvého stupňa za nesporné, že sa žalobkyňa v dôsledku pádu na zem pri zakopnutí na chodníku dňa 16.03.2009 stala na pozemku žalovaného škoda, spočívajúca v ujme na zdraví. Žalobkyňa porušenie právnej povinnosti žalovaného videla v tom, že žalovaný zanedbal svoje preventívne povinnosti a neopravil poškodenú mriežku na chodníku, ani po viacerých urgenciách, čo malo za následok jej zakopnutie a vznik úrazu. Dôvodil, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že do vzniku úrazu žalobkyne na uvedenom chodníku (do 16.03.2009) nemal žalovaný nijakú vedomosť o probléme s vysúvajúcou sa mriežkou a možnému ohrozovaniu chodcov, pretože ho o tom občania neinformovali. Žalovaný v rámci kontroly stavu miestnych komunikácií, chodníkov a zisťovania možných závad v tak rozľahlom meste, akým je G., nebol schopný zistiť bez pomoci občanov, že na T. ulici na chodníku sa po prejazde autom vysúva mriežka z kanála. Obzvlášť za stavu, keď závada v zjazdnosti nebola trvalá, ale len občasná a vznikala len vtedy, ak prešlo po mriežke auto, ktoré ju vysunulo z pôvodného miesta a prizerajúci sa občania ju vrátili do pôvodného stavu. Súd prvého stupňa mal za to, že z týchto dôvodov nebolo v možnostiach žalovaného

uvedenú závalu okamžite odstrániť, ani na ňu vhodným spôsobom upozorniť, a preto žalovaný nemôže za škodu vzniknutú žalobkyni zakopnutím o mriežku na chodníku zodpovedať, pretože z jeho strany nebola preukázaná existencia protiprávnej udalosti, ani zanedbanie preventívnych opatrení na predchádzanie vzniku škody. Z vykonaného dokazovania vôbec nevyplýva, v akom stave bola predmetná mriežka v deň vzniku úrazu žalobkyne a nebolo vôbec preukázané, že by sa táto mriežka zo strany žalovaného v rokoch 2009-2012 opravovala. Neboli preukázané ani opakované urgencie na opravu mriežky zo strany svedka W. N., lebo písomne žiadal len o riešenie zmeny dopravného značenia na T. ulici, a to až po úraze žalobkyne a o vyčistenie dažďových žlabov (v roku 2011), čo bolo hotové v lehote jedného týždňa a raz mal telefonicky žiadať o opravu mriežky, čo bolo údajne promptne vykonané, nie je však zrejmé, kedy ani kým, lebo žalovaný popieral, že takéto práce s opravou spornej mriežky na podnet svedka N. vykonával. Súd prvého stupňa konštatoval, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno ani v tej časti, aby preukázala, o čo vlastne zakopla. Uviedol, že pri podrobnom výsluchu oboch svedkov W. W. a W. Z. vyšlo najavo, že ani jeden z nich priebeh vzniku úrazu nevidel, obaja videli len následok, teda žalobkyňu ležiacu na zemi po páde, ale ako k pádu žalobkyne skutočne došlo a čo bolo jeho príčinou, nevedel ani jeden z nich. Obaja len predpokladali, že sa potkla o vyčnievajúcu mriežku. Takže okrem tvrdenia žalobkyne, o čo sa potkla, iný dôkaz neexistuje. V tejto súvislosti poukázal aj na vyjadrenie žalobkyne, že tou istou cestou chodievala 3 roky; a na výpovede svedkov, že problém s mriežkou bol dlhodobý. Žalobkyňa pripustila, že na nákupy chodila okolo stĺpa, teda mimo poškodeného chodníka, čiže o probléme s mriežkou musela vedieť a stav chodníka predvídať. V ten deň nemala žiadne zdravotné problémy, nebola tma a žalobkyňa uviedla, že nedávala pri chôdzi pozor, čím zanedbala prevenčnú povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 2.070,78 Eur a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania v sume 16,96 Eur.

Proti rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá sa domáhala zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Súdu prvého stupňa vytýkala, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne vyhodnotil dôkazy, a teda vychádzal aj z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesúhlasila s tým, že by neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že žalovaný je zodpovedný za úraz, ktorý sa jej nepozornosťou prihodil. Trvala na tom, že z predložených dôkazov jednoznačne vyplýva, kde a ako sa úraz stal, ako aj to, že za úraz je zodpovedný v celom rozsahu žalovaný. Dôvodila, že na pojednávaní konanom dňa 12.11.2011 bolo svedeckými výpoveďami dokázané, že žalovaná sa na predmetnej mriežke potkla, aj keď to svedkovia priamo nevideli. Opätovne poukazovala na to, že svedok W. W. uviedol, že mriežka bola neustále von, sám svedok niekoľkokrát mriežku dával späť. Problémy s mriežkou potvrdila aj svedkyňa W. Z., taktiež svedok W. N. potvrdil problémy s mriežkou, kde jej opravu aj sám urgoval. Svedkovia, aj keď nevideli samotný moment pádu, videli bezprostredný následok, nakoľko sa nachádzali na mieste udalosti. Po páde svedkovia jednoznačne videli vyčnievajúcu mriežku a pri nej ležiacu v bezvedomí žalobkyňu. Tiež uviedli, že žalobkyňa nemohla o nič iného zakopnúť, len o poškodenú a vyčnievajúcu mriežku. Takáto situácia sa podľa svedkov stala viackrát a vždy išlo o situáciu, keď došlo k zakopnutiu o poškodenú mriežku. Z uvedeného mala za nesporné, ako sa úraz žalobkyni stal. Na preukázanie tohto stavu žiadala vykonanie ohliadky na mieste samom, kde by sa preukázalo, že tvrdenie žalobkyne a svedkov je správne, ktorý návrh súd prvého stupňa však neakceptoval a návrh zamietol. Považuje za irelevantnú skutočnosť, či žalovaný vykonával opravu mriežky alebo nevykonával. Mala za to, že rozhodujúci je stav, ktorý bol preukázaný tromi svedkami, že daná mriežka bola v čase úrazu poškodená. O tom že žalovaný nemal nijakú vedomosť o probléme s vysúvajúcou mriežkou a možného ohrozovania chodcov, pretože ho občania neinformovali, tak ako to uvádza v odôvodnení rozsudku prvostupňový súd, považuje za irelevantné. Tiež považuje za nepodstatné, že žalovaný v rámci kontroly stavu miestnych komunikácií, chodníkov a zisťovania možných závad v tak rozľahlom meste, akým je G., nebol schopný zaistiť bez pomoci občanov, že na T. ulici na chodníku sa po prejazde autom vysúva mriežka z kanála. Zodpovednosť žalovaného je daná bez toho, že by tam musela byť daná spolupatričnosť občanov Mesta G.. Uviedla, že vlastník nehnuteľnosti mal mať zaistenú a osadenú mriežku tak, aby nedochádzalo k jej poškodeniu a ani k občasnemu pri prechode motorovými vozidlami, a tak, aby tieto opravy nemuseli suplovať tretie osoby, ako to vyplynulo zo svedeckých výpovedí. Poukazovala na to, že sám žalovaný dňa 21.05.2012 oznámil N. poisťovni vznik poisťnej udalosti z poistenia zodpovednosti za škodu, v ktorom oznámení je žalovaný označený ako poistený a žalovaná ako poškodený, a v ktorom v kolónke „príčina vzniku škody“ žalovaný napísal ako príčinu vyčnievajúcu mriežku z odvodového kanálika, čo preukazuje skutočnosť, že žalovaný si bol vedomý svojej zodpovednosti za spôsobenú škodu. Tieto

skutočnosti potvrdzuje aj zaškrtnutie políčka, že svoju zodpovednosť za spôsobenú škodu „uznáva - čo do rozsahu“ a „uznáva - čo do jej výšky“, ktorou skutočnosťou sa súd prvého stupňa nezaoberal.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril vedľajší účastník na strane žalovaného, ktorý navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku. Uviedol, že žalovaný nie je zodpovedný za škodu, náhradu ktorej uplatňuje žalobkyňa v konaní. Poukázal na to, že žalobkyňa vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 27.06.2012 uviedla, že už tri roky chodievala tou istou cestou, chodníkom, chodievala okolo stĺpa, lebo sa jej tade chcelo chodiť. Zdôraznila, že si neďávala pozor, išla po chodníku, zakopla ľavou nohou a padla na betón na pravú nohu. V zmysle ust. § 12 vyhlášky č. 35/1984 Zb. mala stav chodníka predvídať a zvýšiť opatrnosť. Poukázal ďalej na ust. § 9a zákona č. 135/1961 Zb. s tým, že žalovaný na pojednávaní uviedol, že v rokoch 2009 až 2011 sa opravy mriežky z dôvodu ohrozovania chodcov nevykonávali. V liste zo dňa 04.07.2012 uviedol, že mriežky v období rokov 2009 až 2012 neopravovali, pretože nebol na to dôvod.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku. Stotožnil sa s právnym názorom prvostupňového súdu v tom, že žalovaný ako územná samosprávna jednotka s príhľadnutím na rozlohu jeho územia nie je schopná zistiť v rámci pravidelnej kontroly problémy, ktoré sú na miestnych komunikáciách a chodníkoch o to viac, ak tento problém nie je pretrvávajúci a občania ho svojpomocne odstránia. Dôvodil, že z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, v akom stave sa predmetná mriežka nachádzala v čase úrazu žalobkyne. Tvrdenia žalobkyne o tom, že úraz sa mohol stať len na predmetnej mriežke, nebolo ničím preukázané, a teda nebolo dojednané, či úraz žalobkyne nevznikol napríklad zakopnutím nohu o nohu, či iným spôsobom. Poukázal na to, že žiaden zo svedkov okolnosti úrazu nevidel, a teda ani nemohol potvrdiť, že žalobkyňi sa stal úraz, ako to tvrdila. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala v konaní okolnosti vzniku škody, nemohol súd prvého stupňa rozhodnúť inak, ako žalobu žalobkyne zamietnuť. Právne posúdenie spoluzavinenia žalobkyne vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno a v konaní nepreukázala naplnenie všetkých predpokladov nevyhnutných pre priznanie nároku na náhradu škody, považuje za nadbytočné.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné. Vo veci bolo rozhodnuté bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p.

V preskúmvanej veci sa žalobkyňa domáha náhrady škody vo výške 6.610,33 Eur s prísl. z dôvodu, že dňa 16.03.2009 sa jej stal úraz, ktorý vznikol tak, že zakopla o poškodenú a vyčnievajúcu železnú mriežku na prístupovej komunikácii patriacej žalovanému. Súd prvého stupňa žalobu zamietol s odôvodnením, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že žalovaný je zodpovedný za úraz, ktorý sa jej nepozornosťou prihodil. Predovšetkým dôvodil tým, že nebolo v možnostiach žalovaného závalu okamžite odstrániť, ani na ňu vhodným spôsobom upozorniť, a preto nemôže za škodu, vzniknutú žalobkyňi zakopnutím o mriežku na chodníku, zodpovedať, pretože z jeho strany nebola preukázaná existencia protiprávnej udalosti, ani zanedbanie preventívnych opatrení na predchádzanie vzniku škody. Mal za to, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno ani v tej časti, aby preukázala, o čo vlastne zakopla, nakoľko svedkovia, vypočutí v konaní, videli len následok, žalobkyňu ležiacu na zemi po páde, ale ako k pádu žalobkyne skutočne došlo, čo bolo jeho príčinou, nevedel ani jeden z nich. Mal za to, že žalobkyňa zároveň zanedbala prevenčnú povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka.

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len skutočnosťami uvedenými v ust. § 205 ods. 2 pod písm. a) až f).

V preskúmvanej veci žalobkyňa v podanom odvolaní súdu prvého stupňa predovšetkým vytýka, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Uplatňuje tak odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. Podstata tohto odvolacieho dôvodu spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne, neprihliadal na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

Spôsob hodnotenia dôkazov v občianskom súdnom konaní je upravený v ust. § 132 O.s.p. tak, že dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Preskúmaním veci zistil odvolací súd, že súd prvého stupňa v súvislosti s hodnotením dôkazov uvedeným spôsobom nepostupoval.

V zmysle § 3 ods. 2 veta prvá zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (Cestný zákon) obce (mestá) vykonávajú miestnu štátnu správu vo veciach miestnych komunikácií a účelových komunikácií.

V zmysle § 9 ods. 2 veta prvá cestného zákona závady v schodnosti priechodov pre chodcov na miestnych komunikáciách a prejazdnych úsekoch ciest cez obec, ako aj závady v schodnosti miestnych komunikácií, určených výhradne pre chodcov, sú povinní odstraňovať správcovia miestnych komunikácií, ktorí v zmysle § 9a ods. 3 citovaného zákona zároveň zodpovedajú za škody, ktorých príčinou boli závady v schodnosti na priechodoch pre chodcov na miestnych komunikáciách a prejazdnych úsekoch ciest cez mestá a obce, miestnych komunikácií určených výhradne pre chodcov a na chodníkoch, okrem prípadu, že preukážu, že nebolo v medziach možností tieto závady odstrániť, ani na ne predpísaným spôsobom upozorniť.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvého stupňa nemal úrazový dej žalobkyne za preukázaný z dôvodu, že v konaní vypočúť svedkovia W.U. a W. Z. nevideli príčinu pádu žalobkyne, videli len jeho následok. Podľa názoru odvolacieho súdu naopak skutkové okolnosti danej veci svedčia tomu, že príčinou zakopnutia a pádu žalobkyne bol stav prístupovej komunikácie patriacej žalovanému. Zastáva názor, že miesto úrazu žalobkyne je dostatočne ozrejmené, ako aj úrazový dej. K pádu došlo takým spôsobom, že žalobkyňa sa potkla na nerovnosti, ktorá bola spôsobená tým, že mriežka na ceste, ktorá vyúsťuje na chodník, vyčnievala.

Podľa § 125 veta prvá O.s.p. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov fyzických a právnických osôb, listiny, obhliadka, výsluchu účastníkov.

Procesná teória i procesná prax pod dôkaznými prostriedkami rozumie také prostriedky, ktorými možno zistiť skutočný stav veci. Citované ust. § 125 veta prvá O.s.p. príkladmo vypočítava najbežnejšie dôkazné prostriedky, medzi ktoré patrí aj výsluch svedkov.

S prihliadnutím na zásadu ústnosti a bezprostrednosti bolo potrebné, aby súd prvého stupňa aj výpoveď svedkov W. W., W. Z., ale aj výpoveď svedka W. N. vyhodnotil v súhrne s ostatnými dôkazmi, nevynímajúc tým fotodokumentáciu vyhotovenú po úraze, z ktorej nepochybne sa dá zistiť tá skutočnosť, že okolo predmetnej mriežky sa nachádza dlažba, ktorá porušená nebola a nie je teda predpoklad, že by sa úraz stal na základe inej udalosti ako zakopnutím o predmetnú mriežku. I napriek tomu, že svedok W. W. nevidel celý priebeh úrazu, videl len výsledok, z jeho výpovede nepochybne vyplýva, že sa domnieval, že žalobkyňa zakopla o vyčnievajúcu mriežku, ktorá bola na chodníku. Uviedol, že v tom čase, keď sa to stalo, bol permanentný problém s kanálom. Mriežka, ktorá sa na ňom nachádzala, sa neustále vysúvala von, a to, keď po nej prešlo auto. On sám túto mriežku niekoľkokrát dával naspäť, mal za to, že bolo len otázkou času, keď sa niečo stane. Uviedol, že viacerí ľudia vedeli o probléme s mriežkou. K žalobkyňi pribehol na pomoc medzi prvými. Našiel ju sedieť na zemi a práve z dôvodu jeho bezprostrednej prítomnosti vyvodil odvolací súd názor, že žalobkyňa zakopla o vyčnievajúcu mriežku, ktorá bola na chodníku. Aj svedkyňa W. Z. pri svojej výpovedi po nahliadnutí k fotografii identifikovala miesto, kde našla žalobkyňu s tým, že našla ju na chodníku, mriežka bola rozbitá ako celok. Na miesto úrazu prišla ako prvá. Potvrdila, že mriežka bola dlhodobo rozbitá, sama sa tam potkla, ale situáciu ustála.

Odvolací súd zastáva názor, že v danom prípade všetky dôkazy vo svojom súhrne tvoria logicky, ničím nenarušený a uzavretý systém vzájomne sa dopĺňujúcich a na seba nadväzujúcich priamych i nepriamych dôkazov.

Odvolací súd, vychádzajúc z ust. § 9a ods. 3 zákona o pozemných komunikáciách, dospel k záveru, že za škodu zodpovedá žalovaný. Žalovaný nepreukázal, že nebolo v jeho medziach možností závady na chodníku, na ktorom došlo k úraze žalobkyne, odstrániť, prípadne ich aspoň označiť, a preto sa

nezbavil zodpovednosti za škodu žalobkyne na jej zdraví. Odvolací súd tento záver vyvodil z toho, že problém s mriežkou, na ktorej došlo k úrazu žalobkyne, bol dlhodobý, v čase úrazu žalobkyne bol tento problém podľa výsluchu svedkov permanentný, mriežka sa neustále vysúvala potom, ako po nej prešlo auto. Svedok W. W. uviedol vo svojej výpovedi, že bol svedkom úrazu, keď iná pani rovnako zakopla o mriežku, spadla, zlomila si obe zápästia. Z obsahu spisu vyplýva, že prístupová komunikácia, na ktorej došlo k úrazu, je frekventovaná, je preto dôležité, aby žalovaný zabezpečil jej opravu. Ak tak neurobil, nezbavil sa zodpovednosti podľa citovaných ustanovení zákona. I napriek skutočnosti, že nie je možné požadovať od žalovaného, aby zabezpečoval sám denne kontrolu všetkých komunikácií, ktoré má vo vlastníctve, nemožno ponechať bez povšimnutia, že v predmetnej veci došlo k úrazu na komunikácii v dôsledku dlhodobého problému s mriežkou a v prípade pravidelných a dôsledných kontrol by boli zo strany žalovaného zistené predmetné nedostatky, ktoré si vyžadovali bezodkladnú opravu tak, aby sa predišlo škodám na majetku, ako aj na zdraví. Konštatovanie súdu prvého stupňa, že žalovaný v rámci kontroly stavu miestnych komunikácií, chodníkov a zisťovania možných závad v tak rozľahlom meste, akým je G., nebol schopný zistiť bez pomoci občanov, považuje za bezpredmetné, vzhľadom na objektívnu zodpovednosť žalovaného.

V predmetnej veci odvolací súd na základe vykonaných dôkazov súdom prvého stupňa vyvodil, že u žalovaného nedošlo k vyvineniu sa zo zodpovednosti za škodu, ktorú utrpela žalobkyňa na komunikácii žalovaného, keď žalovaný mal vedieť o závade na komunikácii vzhľadom na dlhodobý problém. K oprave pred úrazom žalobkyne nedošlo a žalovaný na predmetnú závadu na komunikácii ani nijakým spôsobom neupozornil. Pretože žalovaný porušil svoju povinnosť, vyplývajúcu mu z citovaných zákonných ustanovení, nezabezpečil bezpečnosť chôdze po komunikácii, zodpovedá za škodu spôsobenú úrazom žalobkyne.

Nakoľko súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k uvedeným nesprávnym skutkovým zisteniam, nevykonal dokazovanie zamerané na výšku uplatneného nároku žalobkyňou, touto sa vôbec nezaoberal, túto neskúmal, a preto ju ani následne nevyhodnocoval.

Z uvedeného dôvodu krajský súd rozsudok okresného súdu zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. a podľa odseku 2 citovaného zákonného ustanovenia vec súdu prvého stupňa vrátil na ďalšie konanie.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.